СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК XLVIII. Ч. 152. Джерзі Сіті, Н. Дж., понеділок, 1-го липня 1940. No. 152. Jersey City, N. J., Monday, July 1, 1940. VOL. XLVIII.

ТРИ ЦЕНТИ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ. ПЯТЬ ЦЕНТІВ ЗА ГРАНИЦЕЮ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ. Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016. 4-0807. THREE CENTS IN THE UNITED STATES OF AMERICA. FIVE CENTS ELSEWHERE.

СЕН. МЕКНЕРІ ІМЕНОВАНИЙ КАНДИДАТОМ НА ЗАСТУПНИКА ПРЕЗИДЕНТА

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. — Краєва конвенція Републиканської Партії іменувала кандидатом партії на уряд заступника президента Злучених Держав сенатора Чарлса Линзо МекНерія. Його номінація перейшла відразу однодушно. Його виставлено очевидно з огляду на його вплив серед фармерсько-робітничих організацій.

У своїй промові, котрою він приняв номінацію, Вендел Л. Вилкі заповів боєву кампанію. Він висказався теж проти великих жертв на кампанію. Він говорив теж про потребу єдности й боротьби за вольности.

Повалені кандидати заявили потім, що вони будуть попирати вибраних кандидатів.

Полагодивши в цей спосіб справи, конвенція постановила розїхатися.

ПРЕЗИДЕНТ РУЗВЕЛТ ЗАЯВЛЯЄ ГОТОВІСТЬ ГОВОРИТИ З ВИЛКІ.

ВАШИНГТОН. — На правильній тижневій конференції з пресою президента Рузвелта спиталися, чи він буде говорити з републиканським кандидатом Вилкі. Президент відповів, що про це ще ніхто не думав.

Потім додав, що він буде радо говорити про спільний фронт у заграничних справах.

РОБІТНИЧІ ПРОВІДНИКИ ВІДНОСЯТЬСЯ ХОЛОДНО ДО ВИЛКІ.

НЮ ЙОРК. — Багато провідників робітничих юній відноситься холодно до Вендела Л. Вилкі, кандидата Републиканської Партії на уряд президента Злучених Держав.

Провідники кравецьких юній, чоловічих і жіночих, заявляються все таки за кандидатуру Рузвелта.

Деякі інші радять підождати, поки Вилкі не виявить свою особисту програму. Таке становище заняв теж нюйорський посадник Ля Гвардія.

СЕНАТОР НОРИС ПРОТИ ВИЛКІ.

ВАШИНГТОН. — Норис, незалежний сенатор з Небраски, заявив публично, що номінація Вилкі кандидатом Републиканської Партії на уряд президента Злучених Держав запевняє поновний вибір Рузвелта.

„Вилкі це Інзул Другий", каже сенатор Норис. „Він стоїть на чолі великого царства ужиткових компаній".

АМЕРИКАНСЬКІ ЛІТАКИ НАД НІКАРАҐВОЮ.

МАНАҐВА (Нікараґва). — У пятницю рано зявилися над цим містом у дорозі з Панами 12 великих військових літаків Злучених Держав. Вони полетіли до Ґватемалі на добросусідські відвідини.

До Ґватемалі приїхав генерал Брет, заступник начальника американського летничого корпусу.

ЗНОВУ ПОСИЛАЮТЬ КОРАБЕЛЬ ПО АМЕРИКАНЦІВ.

НЮ ЙОРК. — З цього порту виїхав на припоручення американського уряду корабель „Вашингтон" з „Юнайтид Стейтс Лайнс", щоби привезти з Европи американських громадян, захоплених війною. Його порт призначення Галвей в Ірляндії.

ПРОГАНЯЮТЬ СЕКТЯРІВ, ЩО НЕ ХОЧУТЬ САЛЮТУВАТИ ПРАПОРОВІ.

ДЖЕКСОН (Місісіпі). — Коло двацять осіб одної релігійної секти, що противиться з релігійних причин віддаванні почести якомунебудь прапорові, вислала велика юрба громадян з Джексону поза границі стейту.

Сектанти їдуть автами і возами, дочіпленими до автів. Коло Джексону вони постояли табором, а потім поїхали далі.

УРЯД ПРОБУЄ РЯТУВАТИ ФАРМЕРІВ.

СПИРИТ ЛЕЙК (Айова). — Ріжні громадянські встанови в повіті Дикинсон виробили новий плян рятування фармерів, викинених зо землі внаслідок механізації фармерства. Адміністрація Фармерського Забезпечення („Фарм Секюриті Адміністрейшен") забирає ці фарми й розділює їх на парцелі, котрі потім віддає під управу фармерам, що готові їх управляти як додаток до свого зарібку в місті.

Плян викликує широке громадянське зацікавлення як „плян повіту Дикинсон".

ФЛЬОТА ЗБІЛЬШУЄ ВИШКІЛ.

НЮ ЙОРК. — Згідно з проклямацією президента Рузвелта про збільшення річної рекрутації до воєнної фльоти до 5,000 осіб рекрутаційна стація на кораблі „Илиноїс", що стоїть постійно на ріці Гудсон коло 136. вулиці, почала набирати свою квоту 400 кандидатів до фльоти.

Кандидатів будуть держати потім через 30 днів на кораблі „Вайоминг", щоби вибрати з них тих, що надаються на морську службу.

КРІВАВІ СУТИЧКИ ПІДЧАС НАСТУПУ СОВЄТІВ НА РУМУНІЮ

БУКАРЕШТ. — Вправді румунський король Кароль, враз з урядом, погодились щодо цього, що треба відступити Совєтам Басарабію і північну Буковину без боротьби, то, як доносять, кров була пролята. При заняттю Буковини в Чернівцях, мало прийти до боротьби між комуністами і протикомуністичними елементами. Знову в Басарбії мають бої далі продовжуватись, бо совєтські війська забирають більше території, як було зазначене в первісним совєтським домаганню. Таке сама має бути і в Буковині. Совєтські війська мали обсадити дві чи три молдавські місцевости, не питаючи навіть згоди румунського уряду.

РУМУНІЯ ЗАРЯДИЛА ПОВНУ МОБІЛІЗАЦІЮ

БУКАРЕШТ. — Не зважаючи на те, що Румунія має до два міліони готового війська, проголошено повну мобілізацію „до останнього чоловіка". На вулицях столиці годі побачити таксівку, чи який приватний автомобіль, чи навіть віз. Позамикано всі ресторани і каварні.

НОВІ БІЛІОНИ НА ОБОРОНУ КРАЮ

ВАШИНГТОН. — Президент Рузвелт заповів, що він предложить незадовго конгресові домагання ухвалення нових видатків на краєву оборону, а спеціяльно на будову літаків, повзів і іншої механізованої зброї.

За обчисленнями департаменту війни, ці нові узброєння мають коштувати коло три біліони долярів.

КОЛО БОРДО ЗАТОНУВ КАНАДІЙСЬКИЙ КРУЖЛЯК

ОТАВА (Канада). — Канадійський премієр Мекенсі Кинг заявив у канадійськім парляменті, що канадійський кружляк „Фрейзер" затонув коло Бордо „в приявності ворога". При затопленні пропало з його залоги 45 людей.

Премієр не роскрив, серед яких операцій загинув кружляк.

„Фрейзер" був збудований у 1931. році в Англії. Мав він містоти 1,355 тон.

ПЛЯН ЗЛУКИ ФЛЬОТ ДЛЯ „ЗЛЬОКАЛІЗУВАННЯ ГІТЛЕРА"

ВАШИНГТОН. — Кі Питмен, демократичний сенатор з Невади, виступив публично з пляном „зльокалізування Гітлера", себто обмеження його до Европи, дорогою обєднання фльоти Англії, Франції й Злучених Держав.

Якби до цього дійшло, говорив сенатор, то фльоти Англії й Франції панували би на Атлантійському океані, а американська на Тихому.

ЗБІЛЬШЕННЯ ЗАНЕДУЖАНЬ НА ЦУКРОВИЦЮ В КАНАДІ

На конвенції Канадійського Медичного Стоваришення в Торонто дня 19. червня сказав д-р Лилиян Чейз з Ріджайни, що число випадків смерти внаслідок цукровиці значно збільшилось у Канаді. Це збільшення від 1934 до 1937 р. виносило від 12.1 до 14 відсотків на кожних 100,000 випадків смерти.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ЛЕҐІОН ХОЧЕ ТВОРИТИ СВОЮ АРМІЮ

БАЛТИМОР, МД. — Головна кватира Американського Леґіону оголосила проєкт створення окремої „приватної армії" під опікою Леґіону для допомоги урядові в оборонних плянах. Головним командантом цієї армії буде командант Леґіону. Ним є під теперішню пору Реймонд Дж. Келлі з Дітройту.

За пляном теперішні члени Леґіону булиб офіцирами. Вони рекрутувалиб мужву зпоміж хлопців від 18 літ життя. Цей плян вже обговорено в Вашингтоні в бюрах воєнного департаменту. Проти нього виступають остро інші члени Леґіону.

БОЛГАРІЯ ГОТОВА ДО ВІЙНИ З РУМУНІЄЮ

БЕРЛІН. — І Болгарія держить армію на поготівлі, щоби бути готовою кожної хвилини ввійти в Добруджу і назад відобрати від Румунії.

СИРІЯ НЕ БУДЕ БОРОТИСЬ

БЕЙРУТ (Сирія). — Французький прапор буде далі повівати над Сирією, над якою Франція виконує мандат, бо примиря Франції з Німеччиною не зміняє положення, себто не зміняє в нічому характеру Сирії. Тому начальний командант проголосив, що Сирія не буде вести війни, а прилучується до примиря, принятого Францією.

ОДИН ЛЕТУНСЬКИЙ МАЙДАН БУДЕ ВПРАВЛЯТИ ПІВТОРА ТИСЯЧКИ ПІЛЬОТІВ

БРУКЛИН. — Летунський майдан Бенет Філд дістав доручення від міністерства війни, щоб бути готовим для оборонних цілей краю. Річно має там вправлятися 1,500 летунів, пересічно по 125 кадетів місячно. Там будують тепер ганґар для гідроплянів вартости 600,000 дол. Буде це найбільший летунський майдан у східних стейтах.

СТРАХІТТЯ НА ОКЕАНІ.

Пасажири американського корабля „Вашингтон" дістали були приказ від команди німецького підводного човна вісісти на рятункові човни. Приказ потім перемінено.

ВИЯСНЯЮТЬ ЗАНЯТТЯ БАСАРАБІЇ Й БУКОВИНИ

БУКАРЕШТ. — Американські кореспонденти, що передають з Румунії відомости про останні події, підкреслюють, що коли мова про Басарабію, то румунський уряд знав, що її прийдеться колись віддати. Зате інакше представляється справа з Буковиною, бо цей край не був ніколи складовою частиною Росії. Ті кореспонденти пишуть, що Совєти забрали тепер Буковину головно тому, що вона зачинала ставати осередком українського національного руху, що змагає відірвати Україну від Росії. Перше, кажуть вони далі, таким центром була Західня Україна. Навіть Карпатська Україна зачинала ставати осередком цього руху. Та Західню Україну вже Совєти забрали, а Карпатську Україну заберуть певно в дуже скорому часі. Таким чином, пишуть кореспонденти, Совєти зберуть усі українські землі й матимуть під своєю контролею ввесь український рух.

ПРАВДА ЧИ ПОГОЛОСКА?

БУДАПЕШТ. — З Букарешту прийшла відомість, що Совєти вже вручили мадярському урядові ультимат в справі Карпатської України. Мадярські урядові кола твердять, що того роду поголоски пускають "румунські ґенґстери", щоб викликувати заколот.

МОЛОТОВ ПРО ТЕ, ЧОМУ ЗАЙМАЄ.

МОСКВА. — Вячеслав Молотов, совєтський народній комісар заграничних справ, подаючи населенню до відома через радіо про заняття Басарабії й Буковини, заявив між іншим, що Буковина належить історично до України та що в Буковині й Басарабії мешкають люди, що є звязані мовою з українським народом, що є під Совєтами.

ЯК ПРИЙМАЛИ?

МОСКВА. — Совєтська пресова аґенція описує вмарш совєтських військ на землі Басарабії й Буковини. Каже, що совєтська армія вступала „з тріюмфом", та що населення витало совєтських жовнірів як „визвольників" і „обкидувало їх квітами".

ДАЛЬШІ РЕФОРМИ В ЧЕРВОНІЙ АРМІЇ.

МОСКВА. — Народній комісар оборони Тимошенко продовжує реорганізувати армію, заводячи в ній дисципліну на давній царський лад. Офіцири червоної армії будуть тепер мати окремі кімнати в шпиталях. Вищі офіцири матимуть кожний для себе окрему кімнату з окремою службою. При війську заведено тиждень з сімох днів, з неділею як днем відпочинку. Загострено кари для жовнірів, що не повинуються дисципліні. Заведено окремі визниці з голодівкою. І дано офіцирам, чи командантам, більше право в накладанню кар. Усе те заведено головно для цього, щоб скріпити військову карність і поваґу до старшин.

ДЕ РОСІЯ, ТАМ КОМУНІЗМ.

РИМ. — Італія погоджується з тим, що Совєти забрали Басарабію і Буковину, але не криються зо страхом, що буде, як вона будуть далі забирати нові землі, бо, як пишуть італійські газети, де посувається Росія, там посувається теж і комунізм.

ЯКА РОЛЯ НІМЕЧЧИНИ?

БЕРЛІН. — З того, що каже уряд, та що пише преса, тяжко пізнати, як далеко сягало порозуміння між Німеччиною і Совєтами щодо Румунії. Так виходить, що мабуть Буковина не входила в рахубу. Тяжко зорієнуватись у тих махінаціях ще й тому, що Румунія є на ділі під німецькими впливами і румунський король робить усе, що є на руку Берлінові. Він і тепер віднісся до Берліна за порадою, що йому робити, як тільки одержав ультимат Москви. Берлін порадив піддатись. Те саме зробила й Італія, хоч вона не бажає собі російських впливів на Балкані. Але виходить на таке, що Совєти займають більше території, як спершу вимагали. Це ніби має навіть озлоблювати німців. Але чи воно так є, ніхто цього певно не знає. Тому і кружляють поголоски, що те, що тепер діється, є тимчасове, бо „Ґітлер є занятий деінде", себто війною з Англією, що тепер для нього найголовніше.

БОЯТЬСЯ ЦІЛКОВИТОГО РОЗВАЛУ РУМУНІЇ.

БЕРЛІН. — Є поважні побоювання, що в Румунії може прийти до цілковитого перевороту і вона може стати комуністичною. Це ніби завдяки аґітації „комуністів і жидів".

МАДЯРИ ГРОМАДЯТЬ ВІЙСЬКА В ТРАНСИЛЬВАНІЇ.

БЕРЛІН. — Мадярщина вислала в пограничну полосу (між Румунією і Мадярщиною) великі маси війська. Тепер питання, чи Німеччина дасть згоду на те, щоб Мадярщина могла вже тепер зажадати від Румунії звороту Трансильванії. Бо є голоси, що Німеччина є за тим, щоб Мадярщина „підождала".

"SVOBODA" (UKRAINIAN DAILY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holodays by the Ukrainian Press and Book Company, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
Поодиноке число три центи.		Three cents a copy	
На рік	$6.00	One year	$6.00
На пів року	$3.25	Six months	$3.25
На три місяці	$1.75	Three months	$1.75
Число в суботи (з англійською частиною):		Saturday's Issue (with Ukrainian Weekly):	
На рік	$2.00	One year	$2.00
На пів року	$1.25	Six months	$1.25
В Джерзі Сіті і Заграницею:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$9.00	One year	$9.00
На пів року	$4.75	Six months	$4.75
На три місяці	$2.50	Three months	$2.50

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY, N. J.

ВІД ОДНОГО ВОРОГА ДО ДРУГОГО

З українського боку годі сказати добре слово про Румунію. Як той шакаль кинулась вона на Басарабію і Буковину в 1918 р., щоб користаючи з того, що відроджена українська держава була занята війною на два боки, легким коштом і собі дещо загарбати з української землі. Та й на це можнаб глядіти дещо поблажливо, бо таких шакалів було в тому часі більше, колиб не те, як Румунія поступала з українським народом пізніше й як по варварськи нищила усі прояви навіть наскрізь культурного й релігійного українського життя. Усе це було ніщо інше, а тільки дикунство. Вправді останніми часами, коли задрожали основи румунської держави, ніби дещо полекшало українському народові в Румунії, але так є, що й досі ніхто не знає, в чому властиво полягали ті полекші. Тому, коли українцям приходиться відходити від Румунії, то певно — з легким серцем. Бо відходять вони від справжнього ворога, що з розмислом і по варварськи винищував українське життя. А коли ще відходять до своїх, рідних, то це повинно навіть заляти їхні серця такою радістю, якої певно годі булоб і описати. І так певно булоб, колиб ті українські землі, з якими вони тепер злучаться, були під українською владою, під такою рідною владою, що булаб вибрана українським народом і тим народом була контрольована. Але, як знаємо, так не є. І це є найболючіший бік цеї історичної події, бо злука тих земель з Україною наступила в тому моменті, коли ціла Україна стогне під московським ярмом.

Москва забрала Басарабію і Буковину не для України, а для себе, для своєї політики, щоб мати контролю над усіми українськими землями, щоб не допустити, щоб десь залишився якийсь клаптик української землі, що знову міг би евентуально стати Піемонтом незалежницької, української, політичної думки. З таких самих причин займуть Совети ще й Карпатську Україну, а може ще й Лемківщину та Холмщину. Кажучи по правді, їм ті землі непотрібні. Вониж, ніколи не цікавились українськими масами, що терпіли під Польщею, Румунією чи Мадярщиною! А тепер вони зацікавлені тільки в тому, щоб забезпечити себе у будуччині перед вільною, самостійницькою українською думкою. І тому ті землі забирають.

Та ми переконані, що всі ті рахунки заведуть Совети. Вони розлетяться, бо й вони є тюрмою народів. Тому з цього боку добре, що отсе зійшлися докупи ще й ті українські землі, що були під румунським окупантом. Добре, що вони є частиною України, хоч і поневоленої. Бо свято віримо, що вільний український нарід, разом з іншими народами, що підбиті Москвою, підніметься у відповідному моменті, коли зачнуться трясти ті основи, на яких стоїть червона Москва отсей новітній велитень на глиняних ногах. У тій вірі, й в тому переконанню, витаємо Басарабію і Буковину в одній великій українській родині. Та родина ще в неволі й нещасті. Та так є, що тепер щораз більше приходить нових сил до боротьби за волю і щастя України. Тому є і більша певність на її визволення.

КОЛЄКТИВНА ДЕМОКРАТІЯ

(З Канади).

З нагоди поразки Франції в теперішній війні і збільшеного обовязку Канади боронити себе та Британську Імперію перед Німеччиною і Італією, себто перед нацизмом і фашизмом, пише П. М. Ришардс в торонтонськім „Сетордей Найт" таке:

„Капітуляція Франції, накладає на нас величезне завдання. Хоч співчуваємо з нею, то проте ми рішені далі боротись за свободу. І то в збільшених розмірах. Відтепер війна стає не лиш війною в обороні демократії, але, що особливо важке, боротьбою для врятування Британії і Британської Імперії та Канади.

Ще недавно тому аргументи, що ми повинні послугуватись тоталітарними способами, щоб побити німецький тоталітаризм, стрічались зо спротивами. Ті спротиви опирались на тій основі, що це означає посвяту демократичної свободи, за яку ми мали би нібито боротись, щоб її врятувати. Це „мали би" підкреслювано. Та ми тоді не здавали собі справи з того, що нашим дійсним завданням, від хвилі вибуху війни, не було збереження принципів уряду, але поразка неприятеля.

Днесь ми вже не журимось дуже тим, що станемо (хвилево, як можна сподіватися), тоталітаристами. Днесь ми радо годимося на те, що спасення або відзискання свободи залежить не лиш від нашої охоти приняти на час війни обмеження особистої свободи, але також від нашого змагання так поступати, щоб ті обмеження були успішні й приносили користь. Хоч і тепер є ще деякі, що не годяться з тим, велика більшість з нас признає мудрість такого поступування в тім переконанню, що одинока надія забезпечення або привернення індивідуалізму (особистої волі) лежить у теперішнім приняттю колективізму. Ми вконуємо це, бо ми бачимо, що лиш у колективнім поступуванню лежить можливість поборення неприятеля, що змагає до цілковитого повалення демократії. Робимо це тому, що бачимо в подиву гідний силі неприятеля приклад, що то можна осягнути через колективізм.

Старання й посвята.

Тепер є саме пора, щоб приглянутись фактам. Мусимо всі розуміти те, і то без упадку на дусі, але зо скріпленою постановою, що тепер батьківщина, Імперія, наш край, наш континент, як і вся демократія є в дуже великій небезпеці. І що є потрібні найенергічніші діяння і посвята, щоб відвернути цю небезпеку й осягнути евентуальну побіду.

А ця повна енергії діяльність і посвята мусять бути негайні. Ніхто не знає, що чекає нас, але одна річ є певна, що уряд і населення краю можуть ділати тільки на тій основі, що найенергічніша діяльність мусить бути виявлена не в 1914 р., або опісля, але зараз, і що та повна енергії діяльність мусить продовжатись у безконечність.

Певні групи людей, тут і там складаються на куплення повза або амбулянсу, але далеко важніше як гроші є збільшення людей служити.

Купуйте военні бонди ощадності на скільки вистарчить гроша; але на тім не ограничайтеся; виступайте вперед і працюйте для побіди. Кожний особисто повинен мати на цілі щось помогти, в додатку до того, що він або вона зробили. Працедавці можуть бути помічні, коли на першім місці поставлять продукцію, а доперва на останнім місці — зиск. Робітники можуть бути помічні в вигранню війни, коли пожертвують додаткові години праці, не звертаючи забагато уваги на обставини при праці і скалю платні.

Програ у війні буде стратою всього.

Робітники і капіталісти, фармері і кожний один повинні мати це на увазі, бо як програється війну, вони стратять все. Для них нема такої війни яка була у минулому. Якщо Німеччина побідить, вона не буде нас трактувати, як ми трактували її по останній війні. Не буде розходитися лиш про саме відшкодування, але про ограблення і постійне невільництво. Мусоліні сказав, що „бідні" нації наміряють забрати, що багаті нації мають. Канада є найбагатшою нацією на світі щодо головних ресурсів, яких потребують так Ніечмина як й Італія. І з них вона з певністю буде ограблесна, якщо ті держави виграють війну.

Нашим завданням є постаратись, щоб вони не виграли. Ми не можемо числити на нікого іншого, щоб боровся за нас. Нації оволоділи вже до того ступня Південною Америкою, що Злучені Держави є вже приневолені, або правдоподібно скоро стрінуться з можливістю консервувати свої ресурси для власної оборони. А крім такої небезпеки зі сторони Південної Америки, вони мусять бути приготовані стерегтись перед можливою агресією зі сторони ворожої Японії, що панує над Азією. Тому справа заосмотрення Британії в літаки й інші воєнні засоби, а також в людей, якими можна би було послугуватися, буде головно належати до Канади та Імперії.

Також і це буде на часі собі запамятати, що Британська Імперія є багато багатша і сильніша як Німеччина, не зважаючи на дотеперішні німецькі успіхи. Одначе тепер саме пора на те, щоб зробити вжиток з цеї найбільшої сили Імперії. Тепер краї держаться Імперії всі разом і якщо вони виконають припадаючі на них обовязки вцілости, то переможуть неприятеля. Канада є головним членом Імперії, поза самою Британією. І тому вона мусить бути провідником!

Ось таке пише Ришардс і не можна не признати йому слушности, щодо значіння Канади для Британської Імперії. Вправді жемчугом В. Британії під оглядом багатств є Індії, але це є край, яким британці володіють як незначна меншість. Канадаж у більшости має англьо-саксонське населення, а коли дочислити до нього коло 4 міліони французів, що в Канаді мають забезпечені всі свої права, то Канада є в приблизно 85 відсотках британська. Не дивота, що тепер вже говорять, що вона може стати осередком Британської Імперії, а навіть осідком самого короля.

ЗАКОН ПРО РЕЄСТРАЦІЮ ЧУЖИНЦІВ

Дня 22. червня цього року перейшов через обі палати американського конгресу закон про реєстрацію чужинців, котрий відай дістане підпис президента й почне незадовго обовязувати.

На основі цього закону к о ж н и й ненатуралізований іміґрант, себто той, що не має громадянських паперів, має подати урядові своє ймення, адресу й інші вимагані інформації. За нарушення закону встановляється високі кари, отже закон є важним для кожного такого чоловіка й заслугує на якнайширший розголос.

Постанова закону про реєстрацію каже, що вона входить в 60 днів по підписанні закону президентом. Протягом 4 місяців по уплиі цих 60 днів кожний ненатуралізований мешканець Злучених Держав, що має 14 літ або більше й живе вже в Злучених Державах 30 днів або довше, має податися до реєстрації й до відтисків своїх пальців до місцевого почтового уряду або якого іншого уряду, поданого комісарем іміґрації й натуралізації. Як який чужинець прибуде сюди пізніше й заживе тут через 30 днів або довше, він буде теж обовязаний зареєструватися й дати зняти відтиски своїх пальців.

Щодо осіб понижче 14 років життя, то за їх реєстрацію відповідають їх родичі чи правні опікуни. Себто, як старша особа має під своєю опікою таку малолітню людину, що не є громадянином Злучених Держав, живе в Америці 30 днів або довше, то така старша особа має подати цю людину під своєю опікою до реєстрації. Те саме відноситься до опікунів малолітніх до 14. року життя, які прибудуть до Америки пізніше й заживуть тут 30 днів або більше.

Коли така особа перейде вже вік 14 літ, то з тим часом вона сама має вже обовязок податися до реєстрації.

Коли зареєстрована особа змінить по реєстрації свою адресу, вона має негайно до 5 днів подати урядові вістку про таку зміну. Про зміну адреси особи до 14. року життя відповідає її родич чи опікун.

Закон постановляє, що при реєстрації мається виповнити квестіонар, на котрий будуть питання: 1) за дату й місце приїзду до Злучених Держав; 2) заняття, при якому чужинець був занятий або думає бути занятим; 3) як довго він задумує перебувати в Злучених Державах; 4) чи має кримінальний рекорд; 5) інші інформації, яких зажадає комісар іміґрації й натуралізації за одобренням ґенерального прокуратора.

Закон постановляє, що всякі рекорди реєстрації й відтисків пальців мають бути держані тайно й довірочно й їх можна дозволити оглядати лише особам чи встановам, визначеним комісарем іміграції й апробованим ґенеральним прокуратором.

За нарушення закона встановлено поважні кари. Чужинець, зглядно його родич чи опікун, що занедбав обовязок реєстрації, може бути караний гривною до 1,000 долярів або вязницею до року або обома карами. Чужинець, зглядно відповідальна за нього особа, що подає фальшиві вісти при реєстрації, може теж бути караний гривною до 1,000 долярів і вязницею до одного року; кромі цього всякого чужинця, так покараного, мається з 5 літ по відбутті кари депортувати. За занедбання обовязку подання зміни адреси накладається гривну сто долярів і вязницю до 30 днів або обі кари.

Закон постановляє далі, що на будуче всякий чужинець, що схоче приїхати до Злучених Держав, має зареєструватися й дати зняти відтиски своїх пальців. Кромі цього комісар іміґрації й натуралізації має виробляти специяльні способи реєстрації чужих моряків, чужинців з пограничними картами, чужинців, призначених на депортацію, і чужинців інших кляс, не допущених законно.

Цей самий закон постановляє теж про депортацію інших осіб. Уряд саме має обовязок депортувати всіх чужинців, що свідомо помагають чужинцям дістатися беззаконно до Злучених Держав; чужинців, засуджених за нарушення закона проти наркотиків; чужинців, засуджених за посідання пальної зброї.

Закон має ще інші строгі постанови про депортацію осіб, що колись належали до анархістичних груп, а з другого боку дає бюрові і натуралізації і іміґрації ширші права поступати лагідніше, коли чужинець може виказатися добрим моральним характером. Ближчі інформації про ці частини закону будуть на часі тоді, як закон справді дістане президентів підпис.

НАПРЯМНІ РЕПУБЛИКАНСЬКОЇ ПАРТІЇ

На конвенції Республиканської Партії в Філядельфії проголошено програму партії, якої напрямні такі:

Оборона краю є життєвою справою для існування держави вільного народу. Засада вільної економії важна як у війні так і в часі миру. Населення Злучених Держав сподівається і висловлює прихильність до гноблених народів у світі, де вони боряться створити й втримати свою батьківщину й волю. На цих основах Републиканська партія зобовязується перевести в життя такі вимоги:

1. Безділльні люди, непродуктивний капітал і облогом лежачі фарми будуть спонукані до праці для створення нового багатства. З цього прийде хосен для забезпеки постійности уряду і збільшення покупної сили для нашого населення.

2. Допомога для безробітних буде піддана під контролю місцевої влади. Федеральна поміч буде додана місцевій владі на підставі найбільшого запотребування. В такий спосіб виключиться розтратність і політиканство. Людина, що дістане допомогу, ліпше її використає. В Америці ніхто не буде голодний, ні не буде терпіти холоду.

3. Старші віком люди дістануть більшу забезпеку, а ті з молодших, що їх призабула минувшина, дістануть працю, або дійсну нагоду до праці.

4. Розумна колективна умова для забезпеки праці між працедавцем і робітником і забезпека робітничих прав.

5. Справедливість для всіх, що працюють при управі землі. Американський ринок для американського фармера. Передбачення консервації землі, наводнення та розумного сільсько-господарського кредиту.

6. Митова тарифа має бути вироблена знавцями на підставі науки для забезпечення американського р о б і т н и к а, промисловця і сільського господаря.

7. Грошева політика й контроля монети мають бути віддані під догляд конгресу, як це передбачає конституція.

8. У видатках уряду мають бути брані під увагу ощадність і засади кредиту без пожертвування потреб населення.

9. Урядові становища будуть роздавані на підставі заслуг, а не на підставі політичних впливів.

10. Рівність та однакова нагода в промисловому й політичному житті нації без огляду на національність, барву шкури та релігію.

11. Не має бути третього вибору для якогонебудь президента краю.

ГЕНЕРАЛ ГЕНРІ ҐІСАН
головний командант швайцарської армії.

Микола Голубець.

ЖОВТІ ВОДИ

Історичний роман.

(83)

— На потугу рейментареві нашому, його милости, гетьманичу!

— На погибіль ребелії!

Брякнули чарки, полилося вино, мов кров червоне. Молодий гетьманич, повагою свого уряду схвильований й вином розпалений, виглядав, мов Марс рожеволиций. Зняв шишак, а вітер йому кучері, мов золотим вінком вікторії довкола чола обвіяв. Що вже бувалі були його пани-дорадняки, чого вже в житті не бачили, то на молодого красуня задивившися, слова з подиву вимовити не могли.

Нараз хтось крикнув позаду. Не всі й не зразу почули цей крик. Та за хвилину, вже з одного горба крик піднявся. Метушня якась, мов хвиля, почала з одної лави на другу перевалюватися.

— Ради Бога, панове, гляньте, що діється! — репетував хтось у передних лавах.

— Що діється, на рани Христові!

— Наші тікають!

— Переяславський полк тікає! Ратуйте, хто в Бога вірує! Рятуйте! — шуміло звідусіль, а чорні крила смертельного переляку злопотіли над рейментарськими знаками.

Гетьманич поблід. Кинув чарку недопиту, одяг шишак на голову й вискочив на коня. Одного погляду було доволі, аби зрозуміти ситуацію. Справді, переяславський полк тікав. Хто кінно, хто коня втративши, не оглядаючися біг на табор. В далині чорнів полукруг кінноти, що шаблями до сонця виблискуючи, гнала за втікачами мов вихор степовий.

— На коні! — закомандував гетьманич. — Хто в Бога вірує, за мною!

Добув шаблю і мов святий Юрій кинувся вперед.

— Бий, забий! — залунало відусіль і реймантарський почот почвалував за гетьманичем.

Хвилина й рушила з копита драгонія, ще одна й зашуміла по нею притяжка гусарія. Земля застугоніла від гусарських копит, що пардону не знаючи, почала вже тратувати збожеволілі з переляку лави втікачів з розбитого полку.

Зупинилося, мов укопане півколя козацької кінноти. Хвилина й хмара стріл прошуміла над військом гетьманича, ще хвилина й мушкетна сальва блиснула іскристою гадюкою зпоза кінських голов. Тут і там хтось крикнув, хтось зойкнув і за рану вхопившися звалися під копита чергової лави.

Та военний анімуш, мов вино пяний, мов морська хвиля бурхливий заводоїв відділом гетьманича. Гей чи є на світі сила, що моглаб його спинити?

— Бий, забий! — кричали одні.

— Коли, рубай! — репетували другі.

Не стямився реймантарський відділ, як до Жовтої Води доскочив, як розпалені коні, ніздрями форкаючи, через плавні й багна річки Жовтої в брід, а там і саму річку вплав перейшли.

Непомалу намучилася при переправі тяжка гусарія, нагойкалися погоничі при походних мажах та гарматах, але коні були ситі й повільним походом невтруджені, підложжа багна і само дно річки було тверде й під тягарем не подавалося. З задоволенням слідкував гетьманич за переправою, на невеличкому підвищенні бунчук реймантарський зупинивши.

Та якжеж було здивування бунчукового товариства, коли річку перебривши, знову в щирому степу опинилися, а за ними, з тієї сторони, де перед хвилиною стояла перед ним мов укопана, стрілами й кулями мушкетними їх дразнючи, не побачили ні сліду. Мов чорти її землю проковтнули!

До гетьманича прискакав Чарнецький.

— Пане рейментар, на милість Божу, ні кроку з місця! Пане рейментар!

— Що сталося? — повернувся до нього гетьманич. — Фортель козацький! Вони нас у пастку пропустили! Дивіть! — І показав шаблею на лівий беріг річки Жовтої, що його перед хвилиною сфорсував відділ гетьманича.

— Єзус, Марія! — крикнув гетьманич і завмер.

На крутому березі Очеретяної Балки виросла лава запорізьких мушкетників, мов палисада. Стояли мовчки з мушкетами готовими до стрілу.

— Що? — блиснуло в голові гетьманича. — Ми штурмом їх зметемо! До штурму!

— Ні, пане гетьманичу, тричі ні! Ради Бога зведіть трубити на збірку! Одинокий наш рятунок, коли від балки на засяг стрілу станемо й часу не гаючи, окопаємося! Не ми їм, а вони нам місце зустрічі назначили! Непотрібно ми оту прокляту річку форсували. Слухайте мене, пане гетьманичу!

— Якже непотрібно? — здивувався гетьманич. — Таж перше слово пана Шемберга було, як ми тільки ворожий обоз побачили, що краще вам по тому боці Жовтих Вод бути. Ми тепер по тому боці...

(Дальше буде).

НЕСТОР НИЖАНКОВСЬКИЙ

(Посмертна згадка).

Серед низки сумних і трагічних вісток, які дійшли сюди упродовж останніх місяців із центра нашої теперішньої еміґрації, Кракова, особливо сумною для наших музичних й культурних кругів є вістка про смерть композитора д-ра Нестора Нижанківського. Сучасна українська музика в Галичині, яка після довгих десятків літ аматорщини й дилетантизму по першій світовій війні нарешті вийшла на шлях професіоналізму, втратила в особі Нестора Нижанківського одного із своїх поважніших представників. Ця ще недавна, не дуже світла доба нашої музики, доба аматорщини й дилетантизму, неуцтва й неталановитости, скінчилася (дай Боже, безповоротно!) з появою нової ґенерації українських музик — композиторів, музик - професіоналістів з відповідною, поважною, довголітньою музичною освітою, набутою в европейських музичних центрах, музик, котрі передовсім мали талант, який давав їм право обрати музичну творчість професією свого життя та, в злуці з набулою освітою, називати себе композиторами. Це наше нове музичне покоління музик, яке майже одночасно появилося й на наддніпрянській й на наддністрянській Україні, зуміло упродовж двацяти-кількох літ повести нашу оригінальну музичну творчість куди дальше, як це зробили усі наші музики упродовж цілого минулого століття.

Покійний Нестор Нижанківський був не тільки одним із представників цієї нової течії в нашій музиці, але й одночасно одним із ревних пропаґаторів і носіїв цих ідей й кличів, які ця нова течія витворила. І тому Його втрата подвійно важка й болюча.

Як син пок. о. Остапа Нижанківського, талановитого хорового дириґента й орґанізатора нашого музичного життя в тому часі, Нестор Нижанківський від дитинства ріс і виховувався в атмосфері дому, де все оберталося кругом музики. Після лихоліття світової війни, яку Покійний перебув у війську, та українсько-польської боротьби, підчас якої втратив життя його батько Остап, убитий поляками, Нестор Нижанківський опинився на еміґрації у Відні й Празі. Обом цим містам славним із своєї музичної культури, він завдячував свою музичну освіту: у Відні він вчився композиції у відомого в двацятих роках Йосифа Маркса, у Празі у передового чеського композитора Вічеслява Новака, котрий, як вихованик низки українських композиторів Галичини (Барвінський, Нижанківський, Колесса) став до деякої міри відповідальний за шляхи розвитку частини української музичної творчости. Одночасно з композицією Нестор Нижанківський працював як піяніст; хоча у цій ділянці він і не був віртуозом - концертантом, то зате як акомпаніятор був одним із наших найліпших. Побіч музичних студій Покійний закінчив університет і здобув ступінь і титул доктора прав. У Празі він працював як доцент в Українському Університеті, викладаючи музику, аж до свого приїзду до Львова при кінці двацятих років. Там він відразу почав вчити в Музичному Інституті ім. Лисенка — теоретичні предмети й гру на фортепіяні — і це заняття мав аж до часу, коли після зміни відносин у Галичині прийшлося йому, як тисячам інших наших земляків, втікати на німецьку сторону. Там, у Лодзі, він незабаром (у квітні) і закінчив життя, мабуть в наслідок трудів, які перейшов підчас і після цієї втечі. Прожив тільки сорок пять літ.

Побіч педаґоґічної діяльности пок. Нестор Нижанківський брав якнайактивнішу участь в нашому музичному житті у Львові і Галичині. Наділений більшою енерґією, як більшість його товаришів праці — дарма, що від довгих літ виснажений важкою недугою шлунка і костей — та більшою цивільною відвагою, яка потрібна кожному, хто хоче піти „проти струї", Нестор Нижанківськвий не вагався виявляти свою думку й осуд навіть проти думки інших і називати речі їх правдивими назвами. Хто дещо ознайомлений з відносинами, які були в українському музичному житті Львова до останніх часів, той зрозуміє вагу й значіння такої „цивільної відваги". Памятним — і дуже похвальним і почесним для Покійного — спогадом залишаться в історії наших музичних відносин у Галичині статті, в яких Нестор Нижанківський порушив дуже „делікатну" в цих відносинах справу професіоналізму й аматорщини в музиці та питання компетентности низки „діячів музичного мистецтва", самозванних „композиторів" і „дириґентів", які, не дивлячися на новий, свіжий подув в нашій музиці, все ще, до останнього часу, наносили своєю „діяльністю" величезну шкодку нашій музичній культурі.

Покійний займався також музичною критикою (був рецензентом „Українських Вістей" у Львові) та був першим головою й одним з членів - основників та орґанізаторів Союзу Українських Професійних Музик.

Як композитор Нестор Нижанківський представляв собою тип романтика-лірика, з надміром у цій ліриці рис патосу і сентименталізму. Це виявлялося передовсім у його мельодиці. Здебільша мольового, мінорного характеру та в гармоніці, яка з одної сторони послугувалася засобами неоромантиків російської школи, з другої засобами „сальоново" - віденського напряму ніколи не переступаючи меж вчасного Дебіссі'їзму. Що торкається питання форми в творах Нестора Нижанківського, то, як — на жаль у більшости наших галицьких композиторів, таквамо і Його творчість обмежувалася майже виключно до малих форм чи пак, до формально невеликих розмірів: Преморія і фуґа на тему B-A-C-H, Варіяції імпресіоністична сюіта „Про руки...", пісні тощо. Для більших, сонатових, чи — у великому стилі — контрапунктичних і варіяційних форм недоставало Покійному чи — то відповідної інвенції й розмаху, чи — то часу й зосередження! З таких творів Покійного знаю тільки фортепіянове тріо е-моль, написане ще за „шкільних" часів, чи може невдовзі потім. В ньому друга, повільна частина на тему популярної похоронної пісні „Со духи праведних..." вже тоді віддзеркалювала настрій композитора, якого життя ніколи мабуть не було вистелене трояндами...

Цю недостачу широкого віддиху чи творчої інвенції, які потрібні для „великих" форм та задумів, рівноважила у Нестора Нижанківського здібність вигладжувати, заокруглювати все те, що він писав, надавати навіть цим менщим формам вигляду поважних, продуманих і викінчених, наскрізь культурних творів. Найкраще почувався пишучи для фортепіяну, чи пак у сполуці з цим інструментом. Фортепіянову партію — чи — то в сольових творах, чи в супроводі — він старався якнайбільше оживити, зробити її якнайбільш рухливою, частогусто прикрашуючи цю партію віртуозними пасажами і т. п. засобами. У порівнанні з убожеством та незнанням фортепіянової фактури в майже усіх творах українських композиторів передтим, навіть цього роду стиль означав в розвитку нашої музики важний крок вперед.

Менш успішними можна вважати праці Покійного в ділянці хоральної творчости („Наймит", обрібки стрілецьких та народніх пісень, то що) та спроби творів для орхестри („Похоронний марш", „Поклін тобі, зівяла квітко..." для голосу з супроводом орхестри). Компонуючи для хору чи орхестри. Нестор Нижанківський робив цю саму помилку, яку робили й роблять інші композитори (наші й чужі), які у своїй творчости нерозривно звязані з фортепіяном: він все думав категоріями. Композиції для фортепіяну і техніку цієї композиції примінював та переносив у ці зовсім інші, відмінні ділянки, хору чи орхестри, які вимагають не тільки зовсім іншого технічного трактування та знання їх засобів й орудування ними, але й зовсім другого творчого підходу і задуму.

Приглядаючися перед 5 роками української музичній творчости по обидвох сторонах Збруча (за останне пятиліття про нашу музику на совєтській Україні майже нічого невідомо) можна було повести деякі анальоґії поміж — беручи загально — окремими ґрупами наших композиторів на Наддніпрянщині та в Галичині, та, беручи особисто, поміж окремими представниками цих ґруп. Таку анальоґію можна було знайти як поміж „правою" ґрупою „романтиків - фольклюристів", в якої основу творчости лягла народня пісня, так і поміж „лівою" ґрупою „модерністів", незалежних у своїй творчости від народньої пісні та експериментуючої новими „західними" здобутками в музиці. І також анальоґія далася перевести поміж цими двома композиторами по цій і по тій стороні нашої батьківщини, які являлися немов медіяторами, немов чимсь посереднім поміж обома ґрупами: на совєтській Україні це був померлий в 1938 р. Віктор Косенко, романтик брамсівського типу, у Галичині — Нестор Нижанківський. Їх творчість, хоча й ріжна під іншими оглядами, мала багато спільних рис: повна патосу (з меляхолійним нахилом у Косенка, сентиментальним у Нижанківського), подібна в гармонічній структурі, подібна під оглядом того, що оба вони найліпше висказувалися у фортепіяновій музиці, врешті — дуже близька під оглядом емоціяльности.

З важким серцем кидаю зза океану цей жмуток спогадів про Нестора Нижанківського, як грудку на Його могилу, болючи разом з іншими українськими музиками над його передчасною втратою. Ледви, чи хтобудь із Його довголітніх товаришів праці, мистецьких однодумців та особистих приятелів зможе, серед існуючих тепер відносин на наших Західних Землях, згадати про Покійного прилюдно, друкованим словом. Колиж вони це зможуть, хай тоді ця грудка впаде і від їх імени на могилу Покійного, котрий ціле своє життя, по змозі своїх сил і таланту, вірно й ревно служив Українській Музиці.

Антін Рудницький.

АТАКА З ЛІТАКА НА ВОРОЖИЙ ПОХІД.

Англійська світлина з літака, що кидає бомби на німецьку лінію возів на дорозі. Білі кола показують, де впали бомби. (Світлина була переслана з Лондону до Америки радіом).

ФРАНЦУЗЬКІ ... ДЛЯ НІМ...

Асошіейтед ... відома прибл... ції в золоті. ... Німеччина. ... то, що знах... Франції в П... ване під земл... Приміщення б... не, що його мо... пити водою за ... ґузика. Вода поход... Та, щоб тепер її виче... це треба місяців часу. ... насамперед знайти д... ріки, застановити біг ... греблею, а тоді щойно в... пати воду з пивниці під ... ком Франції. Це дуже склад... робота.

Французький уряд не ма... часу вивезти цього золота. Його було там на 1,250,000,000 долярів. Крім цього мав уряд ще золото з Бельґії, вартости 600,000,000 долярів. Отже разом дісталиб німці близько два біліони долярів золотом. Франція має ще великі припаси золота в Злучених Державах і в інших краях, але його годі буде тепер дістати. В Злучених Державах, напр., воно „заморожене" постановою уряду, тобто його нікому не можна видати аж до покінчення війни.

Крім золота дістануть німці також і воєнні матеріяли. З Америки вислано у Францію упродовж останніх 18 місяців 1,570 літаків. Між ними були легкі літаки, але більша частина це бомбовози. Вислано туди також 450 американських інструкторів летунства.

Найбільшу вартість для німців мають французькі копальні заліза. Це одні з найбагатших покладів заліза в світі, бо постачають 19 відсотків продукції цілого світу. Для порівнання вистарчить пригадати, що Німеччина постачала лише 4 відсотки, а Британія 8 відсотків світової продукції залізної руди. Німеччина дістає також і плодючі землі Франції. Французька пшениця виносила 6 відсотків усієї світової продукції, а німецька 4 відсотки. Крім цього Німеччина вже використує плодючі поля західньої України та Польщі.

ІСТОРІЯ ПАРИЗЬКОГО ТРІЮМФАЛЬНОГО ЛУКУ

Думку основання Тріюмфального Луку мав Наполеон, який доручив розпочати його будову в тій цілі, щоб цей лук увіковічнював його найславніші бої й перемоги. Положення першого угольного каменя відбулося 15. вересня 1806 року при участі самого імператора й його почоту. Одначе будова цього памятника скінчилася багато пізніше, бо аж у 1836 році, коли то відновлено французьку монархію. Інавґурація відбулася 30. липня цьогож року, в присутности короля й представників усієї Франції. Заповіт імператора, який до певної міри узурпував королівський престіл, виповнив, як бачимо, ніхто інший, як... французький король, що був одним із найбільших ворогів Великого Корсиканця. Що значить шанувати своїх великих мужів!...

с... па... ше... кра... які ... крес... жіно... ління...

З в... скрип... лась, що кінчить каледж. Фортепіяновий супровід був в руках панни Галі Мудрик.

Почесна ґолова СУА, пані А. Ваґнер, передала історію орґанізації й ту працю, яку виконав СУ...

Далі ...ступили співи пані Олі Задорецької і п. Андрія Цюпи, при піяні п. Петрова. Спів їх випав дуже артистично, що публика оцінила. При кінці сказала ще слово пані Бодак, запросивши присутніх на бенкет. При гарній товариській забаві й вечері, які приладили наші жінки, гром. І. Малик пригадав справу допомоги народнім потребам. На ту ціль зложено $26.50, які розділено на американсько-українські потреби.

...а ювилятам побажала найкращого добра і „Многих літ".

Д. Р.

НАЦІСТИЧНИЙ ТРІЮМФ.

Радіова світлина, перепущена німецькою цензурою, показує тріюмфальний французький памятник у лісі Компієн, що зображав німецького орла, пробитого мечем. Німці повісили на ньому націстичний прапор.

...he northeast ...eparated by the ... Soviet Russia's

...f Bessarabia had ...a for more than

...ainly agricultural, ... being the chief

... small province at ...t point of Rumania, ...nction of what were ... Czecho-Slovak bord-...n. It also adjoins Bes-

...population in 1937 was ... small province was a ... of Austria until 1918. ...apse of Austria-Hungary ...resentatives of the Ru-... at Cernauti and pro-... assembly which voted ...of the province with ...manian troops entered ...v. 11, 1918.

... miles southeast of ...il, was founded by ...peror, Constantine ...ly damaged in the ...vered rapidly and ...f outlet to the ...ulation in 1930

...YORK POST, ...ay, June 27, 1940

...ОНИСЬКИЙ

...СТЯХ ДОБРЕ, ...ДОМА ЛІПШЕ

...Оповідання з 60-тих років ...-го століття, коли щойно по-...чиналися зносини між українця-...ми під австрійським з україн-...цями під російським забором. Одні й другі мають тих самих ворогів: поляків і москалів і пробують з ними боротися. Читач пізнає багато невідомого про життя в ті часи.

Ціна $1.

У паперовій обгортці 60 цнт.

Замовляти:

"SVOBODA"
81-83 Grand Street
P. O. Box 346
Jersey City, N. J.

...e ...es, ...10,- ...han- ...rop-

...heartily as the audience felt itself lifted away to the simple, nature-loving life of the Ukrainian peasant as revealed by his songs. As an encore the Ukrainian Youth Chorus of New York and New Jersey sang a Spring festivities song based on three notes, wishing a bounteous harvest, good fortune, and happiness for the coming year to all.

Six dancers were done by the Ukrainian Dancers of Elizabeth. Intricate steps were executed with apparent ease. Six dancers were not enough, however, as singers and dancers invited members of the audience to an impromptu dancing of early American dances.

The audience was delighted with Mrs. M. A. Herman's charm and wit, who, following the performance, decoyed the spectators to join the dances. Following the pageant, Mr. and Mrs. Evasko entertained the group at supper.

UKRAINIAN YOUTH CHORUS
of New York and New Jersey

Director—Stephen Marusevich.
Treasurer—Joseph Markow.
Vice-President—John Kosbin.
Secretary—Phyllis Terply.
Financial Secretary—Daniel Slobodian.

Victor Matchak, Nicholas Redchuk, Walter Michaelson, John Roberts, Walter Bacad, Harry Polche, Daniel Marusevich, Daniel Slobodian, Michael Prylucki, Stephen Buska, Daniel Shumeyko, Anthony Shumeyko.

ТИТУЛ ДЛЯ ГОЛА.

Кордел Гол, секретар стейту в кабінеті Рузвелта, дістав оноді від Гарвардського Університету титул почесного доктора прав.

З ВІДВИДИН АМЕРИКАНСЬКОЇ ФЛЬОТИ В БРАЗИЛІЇ.

Американські моряки з боєвого корабля „Квінсі" складають вінець під памятником адмірала Баросо, що визволив Бразилію на свободу.

„СТЕЙТ НЮ ДЖЕРЗІ МОЖЕ СТАТИ БЕЛЬҐІЄЮ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ"

ТРЕНТОН (Ню Джерзі). — На зборах Пресового Союзу Ню Джерзі виступив ґен. Клифорд Павел з промовою про потребу оборони цього стейту, кажучи, що Ню Джерзі може легко стати Бельґією Злучених Держав.

ЗАДОВОЛЕНІ З ВИЛКІЯ

ЛОНДОН. — В Англії повитали вибір републиканського кандидата на президента Злучених Держав, Вендела Л. Вілкія, як того, що стоїть твердо при аліянтах. Його вибір вважають ударом в сторону націстів. Та з Берліна доносять, що й націсти вдоволені з вибору „бизнесмена" на президента Злучених Держав.

НАЙБІЛЬША КНИЖКА В СВІТІ

Знаходиться вона в одному британійському музеї в Лондоні. Її висота виносить 1 м. 70 цм., ширина 1 м. 15 цм. Отже чоловік середнього зросту може дуже легко скритися за нею.

Цією книжкою є географічний атляс, подарований англійському королеві Карлові II. амстердамськими купцями, в часі, коли цей суверен, по свому упадку, примушений був шукати схоронища в Голяндії.

В КОЖНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИНЕН ЗНАХОДИТИСЯ ЧАСОПИС „СВОБОДА".

ПОДАТКИ ВІД ЗАБАВ

ВАШИНҐТОН. — Міністерство скарбу розіслало повідомлення, що від 1 липня входить у життя новий закон про оплати за люксусовий крам та товариські імпрези. Від білетів вступу на концерти, представлення, балі та інші того роду забави, буде обовязувати такий федеральний податок: Від кожних 10 центів вступу буде податок одного цента. Але перші 20 центів будуть звільнені від податку. Від білетів продаваних від 21 центів до 30 будуть вибирати податок по 3 центи, тобто кожних 10 центів буде підлягати податкові. Білети від 41 до 50 центів принесуть по 5 центів. Білети вище одного доляра принесуть 10 центів податку.

Водночас наложено федеральний податок на алькоголь та крам, що потребує алькоголю при продукції, як напр. перфуми. Скаля податку є ріжна. Але за горівку будуть платити продавці по 3 дол. від скринки, а за пиво по 1 дол. від бочки. Очевидно, що внаслідок цього мусить подорожити пиво й горівка в дрібній продажі в ресторанах.

ПОМЕР РАЛФ МОДЖЕСКІ

ЛОС АНДЖЕЛЕС, КАЛІФ. — Тут помер Ралф Моджескі, світової слави будівничий мостів. Він, між ін., збудував міст на ріці Делевар у Філядельфії. Прожив 79 літ. Був сином польської театральної артистки, Гелени Моджеської. Родився в Кракові, інжиніпства вчився в Парижу, а крім того займався музикою. У своїм житті він вибудував мостів вартости 200,000,000 дол.

ОТАВА БУДЕ ВИДАВАТИ ДЕШЕВІ ПАШПОРТИ

Від 1. липня треба буде канадійському громадянинові мати пашпорт, щоби дістатись до Злучених Держав. Канадійський уряд згодився видавати такі пашпорти на один рік за оплатою одного доляра. Згаданий пашпорт буде важний на один рік одначе його не можна буде відновити. З другої сторони уряд Злучених Держав приказав своїм консулям, щоб за візи на таких пашпортах нічого не числили. З огляду, що час вже дуже короткий і всі формальности, дотикаючі пашпортів не дадуться так скоро полагодити, рішено, що пашпортів до Злучених Держав буде вимагатися допевра від 15. липня. Влада Злучених Держав у видаванню віз на згадані пашпорти буде дуже осторожна і без трудностей буде їх видавати родженим Канадійцям, але буде ставити в виданню віз великі перешкоди натуралізованим канадійцям, добачуючи в них правдоподібних членів „5 колюмни". Через те натуралізованому канадійцеві буде дуже утруднене одержання візи на візд до Злучених Держав.

ПОСМЕРТНІ ВІСТІ

✝

В Клівленд, Огайо, помер 10. червня 1940,

ІВАН ЗАНЬКО,

член Бр. св. Василія Великого, від. 364. У. Н. Союзу.

Вступив до Союзу 26. лютого 1938 р.

Покійний родився в Мостах Великих, пов. Жовква, Україна. Прожив 45 літ віку. Похорон відбувся 13. червня 1940. з дому жалоби, де взяли участь в похороні всі члени Бр., як також краяни і знайомі.

Тлінні останки похоронено на українськім цвинтарі св. Петра і Павла.

Покійний лишив жену Анастазію, сина Івана (12 років) і дочку Анну (6 років).

Вічна Йому память!

Іван Сподар, секр.

ПОЛОНЕНІ ЧУЖИНЦІ-ВОРОГИ І ДІТИ — З АНГЛІЇ ДО КАНАДИ

Премієр МекКензі Кінґ заявив у канадійськім парляменті, що домініяльний уряд, вволяючи просьбі британійського уряду, рішив приняти і примістити в канаді в окремих таборах для інтернованих у полнених і ворожих чужинців, що знаходяться в таборах для інтернованих у Великій Британії і представляють для неї велику небезпеку, з огляду на сподіваний наїзд німців на Анґлію. Вони будуть небаром перевезені до Канади.

Також згодився канадійський уряд дати в себе захист англійським дітям, у віці від 5 до 16 літ. Згадані діти, спочатку в числі 10,000 будуть перевезені до Канади і порозміщувані по ріжних провінціях. Вони останугь аж до скінчення війни, а опісля відідуть знова до Англії до своїх родин.

ТАРЗАН, ч. 41. Крізь дірку від ключа.

„Згода", закликала Маріка по довгих нарадах з Залімом. „Я поможу тобі здобути слоневу кість, як загарантуєш мені життя Тарзана".

Зрадливий Залім на це ніби погодився. Розчулена Маріка побігла до Тарзана і сповістила йому, що він врятований. Тарзан приняв це рівнодушно.

В тій хвилині якийсь дивний чоловік перейшов передпокій, відкрив тихо двері до кабіни Маріки, і почав підглядати крізь дірку від ключа.

Це, що він побачив, вправило його в таку страшенну заздрість, що він почав плянувати злочинний вчинок.